

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. С., 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк. СВИЛЕН Р.
АЛЕКСАНДРОВ
полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ

при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА
като разгледа докладваното от полк. СВИЛЕН Р. АЛЕКСАНДРОВ Въззивно административно наказателно дело № 20236000600042 по описа за 2023 година

образувано по жалба от обвиняемия бивш мл. сержант К. Д. Д. от НСО, чрез защитника му адвокат В. С. от АК - Кюстендил, срещу решение № 2/25.08.2023 г. по анд № 51/2023 г. по описа на Софийския военен съд.

С участието на прокурора лейт. Дойчева

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

С горното решение обвиняемият е признат за виновен за това, че около 21.30 часа на 04.08.2019 година, в гр. С., ул. „А. Н. Л.“, в жилищен комплекс „В.п.“, в близост до бариерата на вход/изход на комплекса, по хулигански подбуди причинил на К. К. С. лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание без разстройство на здравето – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1, вр. чл. 130, ал. 2 НК, като на основание чл. 78а НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 1000 лева.

Съдът се е произнесъл по разноските и се е разпоредил с вещественото доказателство по делото.

В жалбата и в допълнителните възражения към нея се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Съдът е постановил своя акт при недоказаност авторството на деянието, в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила, които

нарушения са довели до ограничаване правото на защита на Д.. Изтъква се, че неправилно са кредитирани противоречивите показания на свидетелите Б. Г., Х. А., Р. В. и В. В., всеки от които не е пряк очевидец на случая, а възпроизвежда знания и представа за факти, формирани им от разказите на К. С., който е пряко заинтересуван от изхода на делото. Неправилно съдът не е дал вяра на показанията на свидетеля Б. С. /единственият незаинтересуван свидетел-очевидец/ въпреки тяхната правдивост и логична последователност. Съдът не е изложил изобщо мотиви относно твърденията на свидетелите С., Г., А., В. и В., че лицето нанесло удара на С. е племенник на Б. С., въпреки че в хода на съдебното дирене се е изяснило, че това не отговаря на истината. В мотивите на атакуваното решение не е обсъдено и анализирано обстоятелството защо С. не е съобщил веднага за случилото се в полицията за издирване и задържане на лицето, нанесло му удара, след като го е познал, а го е направил три - четири дни по - късно с подаване на жалба. Неправилно съдът е приел като годно доказателство доброволно предоставения видеозапис на флашка /направен незнайно кога, от кого и къде/ и го е ценил поотделно и в съвкупност с останалите писмени и гласни доказателства. Съдът неправилно е приложил материалния закон като е приел, че деянието е извършено по „хулигански подбуди“. Установените факти и доказателства не сочат за извършени хулигански действия от обвиняемия преди, по време и след извършване на деянието, изразяващи се в демонстративно пренебрежение към установените правила, закрилящи добрите нрави, грубо нарушение на обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, от които да се изведе действителното съдържание на неговия умисъл и хулиганските подбуди. В случая по-скоро се касае за хулиганска проява, изхождайки от еднократно действие – нанасяне на удар срещу конкретно лице, без да е имало пререкания, обиди, псувни.

Иска се отмяна на решението и постановяване на ново решение, с което обвиняемият бъде признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение.

Срещу жалбата не е постъпило писмено възражение от прокурора.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът на обвиняемия адвокат С. поддържа жалбата и допълнителните възражения към нея. Акцентираща, че съдът е постановил решението си с извод за виновност при изключително противоречива доказателствена съвкупност и при допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в приобщаване към доказателствената съвкупност на видеотехническата и идентификационна експертиза. Счита, че дори и да се приеме, че видеозаписът като доказателство е събран по съответния ред, заключенията на двете експертизи не дават категоричен отговор най-вече за лицето, което е слязло от автомобила, приближило се е към портиера и му нанесло удар; не може да се направи идентификация не само на това лице, но и на автомобила, който е бил спрял. Характерно за този видеозапис е, че той е предоставен два или три

месеца след случая на флашка, като самият запис е в рамките на две или три минути, което значи, че е свален от твърд диск. Видеозаписът е предоставен от пострадалия на престъплението и не е установено от кого е снет и предаден на С.. В хода на съдебното дирене свидетелят В. В., който единствено има право като ръководител на охранителната фирма, да борави с видеоапаратурата за заснемане, категорично отрича да е свалял записа и да го е давал на флашка на пострадалия, който два месеца след случая, след образуване на наказателното производство, носи въпросната флашка и тя се приобщава с протокол за доброволно предаване. Самата видеотехническа експертиза дава заключение, че записът не е манипулиран, но от диска с капацитет в рамките на 24 часа са снети 2 или 3 минути, а не е ясно какво е било преди тези 2 или 3 минути в диапазон един, два, три часа и след това. С оглед изискванията на НПК на това вещественно доказателство би трябвало да бъде направен оглед и да се снима пред поемни лица, което не е направено. Защитникът счита, че деянието не е доказано по несъмнен начин. Счита, че дори и да се приеме, че обвиняемият е извършил деянието, в което е обвинен, деянието му не е съставомерно по смисъла на НК и не подлежи на наказателна отговорност, а е хулиганска проява, която се преследва по Указа за борба с дребното хулиганство /УБДХ/. Заявява, че съгласно съдебната практика на ВКС едно деяние е извършено по хулигански подбуди, когато е предшествано от такива преди, по време и след извършването му. В тази насока в допълнителното писмено изложение е цитирал съдебна практика, която основният съдът не е обсъдил дали е относима или не към конкретния случай.

Обвиняемият поддържа защитника си, отрича да е извършил деянието, в което е обвинен и моли съда да го оправдае.

Прокурорът счита, че жалбата е неоснователна. Твърди, че първоинстанционното решение е правилно, мотивирано, ясно и постановено при така установената фактическа обстановка, поради което предлага да бъде потвърдено. Заявява, че въпросът за виновността и за авторството на деянието е изяснен по категоричен начин в хода на първоинстанционното разглеждане на делото и не е разколебан и пред Военно – апелативния съд. Изтъква, че не може да се приеме, че има наличие на липса на мотиви, тъй като основният съд е дал задълбочен отговор на всички възражения, посочил е кои доказателства кредитира и в каква степен. Според прокурора сваленият видеозапис правилно е приет за годно доказателство, тъй като видеозаписите в този комплекс, както и в много други комплекси, не са направени без знанията на лицата, които посещават и живеят в тези места. Видеозаписите не се правят с цел преднамерено да се zlepостави някой и да бъде записан, а да са в помощ при опазване на обществения ред и за установяване авторството и вида на извършени противообществени прояви. Счита, че обвиняемият

правилно е признат за виновен за извършване на деяние по чл. 131, ал. 1, т. 12 НК. Касае се за непровокирана агресия на публично място, която може да стане достояние на много голям брой хора; между лица, които не са имали конфликти отношения; обвиняемият е демонстрирал именно пренебрежение към установения правов ред, към правилата закрилящи добрите нрави, към неприкосновеността, честта и достойнството на отделния индивид.

Намира наложеното наказание „Глоба“ в минимален размер за справедливо и предлага първоинстанционния съдебен акт да бъде потвърден.

Военно-апелативният съд, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Обвиняемият бивш мл. серж. К. Д. заемал длъжност „с. по о.“ в 01 сектор „П. о. и П. р.“ на о. ... в Национална служба за охрана (НСО) до 23.12.2019 г., тъй като със Заповед № .../27.....2019 г. на Началника на НСО служебното му правоотношение било прекратено на основание чл. 116, ал. 1, т. 1 от Закона за НСО /по взаимно съгласие/ по повод негов рапорт № .../22..... г. С добри характеристични данни. Неосъждан.

Свидетелят К. К. С. бил назначен на длъжност „портиер“ във фирма „Д.Е.Д.“ ЕАД, съгласно сключен трудов договор от 22.01.2018 година.

Фирма „Д.Е.Д.“ ЕАД с управител свидетелят В. В., осигурявала 24-часови портиерски услуги на фирма „А.“, която управлявала затворен жилищен комплекс „В.п.“ с две бариери – едната за вход, а другата за изход, и портиерски услуги на фирма „К. м.“, която управлявала затворен жилищен комплекс „М.“, с една бариера за вход и изход.

К. С. изпълнявал служебните си задължения в затворен комплекс „М.“ на територията на гр. С., ул. „А. Н. Л.“. Съгласно длъжностната си характеристика той следвало да следи за пропускателния режим в жилищния комплекс. Когато до бариерата за вход/изход в комплекса спирал автомобил, управляван от живущ в него, който разполагал с карта за достъп, охраната не го спирала. На бариерата за вход били спирани единствено външни лица. Когато някой от живущите в комплекса в момента не разполагал с карта за достъп, охраната трябвало да вдигне бариерата, за да може съответното лице да влезе или напусне жилищния комплекс с автомобила си. В района на жилищен комплекс „М.“ имало седем жилищни сгради и павилион за портиерите от охраната и непосредствено до него „В.п.“, за който също имало портиери от охраната. Портиерите на смяна, които охранявали двата жилищни комплекса, стояли в павилиона, разположен на територията на

комплекс „М.“. В часовете от 07.00 часа до 19.00 часа били по двама портиери на смяна – един за територията на комплекс „М.“ и един за територията на комплекс „В.п.“. След 19.00 часа оставал само един портиер, който охранявал територията и на двата комплекса, като същият стоял в павилиона, находящ се на територията на комплекс „М.“. Трите бариери за двата комплекса били разположени в близост една до друга и на близко разстояние от павилиона на портиерите. Вдигането на бариерите ставало чрез чекиране с карти, с каквито разполагали всички живущи в комплексите.

Преди инкриминирания случай К. С. визуално познавал свидетеля Б. С. като живущ в комплекса, знаел и лекия му автомобил марка „Р.“, модел „К.“, сив на цвят, с рег. № .. ...., облепен с лепенки с надпис „Я.“. Преди случая С. бил намерил документи - банков договор с името на обвиняемия К. Д. и телефон пред входа на блока, в който живеел Б. С.. Срещнали се с обвиняемия и го попитал: „Вие ли сте К.?“, който отговорил с „Да“. Казал му: „Ето тук Ви намерих документите. Заповядайте!“. Д. му благодарил за върнатите документи и се разделили.

На 04.08.2019 година вечерта свидетелят К. С. бил на работа и се намирал в павилиона на портиерите, намиращ се до единствената бариера за вход/изход на комплекса „М.“. Бил се договорил с колегата си портиер свидетеля Х. А. да вземе част от неговата смяна до 22.00 часа. Около 21.30 часа С. чул да свири клаксон на автомобил. Видял, че човек от автомобила се опитвал да вдигне бариерата, но тя не се вдигнала и започнали да свирят с клаксона. Портиерът бил сам в павилиона, когато чул силните звуци от клаксона. Погледнал на камерата, която била за бариерите и видял, че при бариерата за излизане от комплекс „В.п.“ бил спрял лек автомобил марка „Р.“, сив на цвят с рег. № .. ...., облепен с лепенки с надпис „Я.“, в който пътували двама души на предните седалки. Клаксонът на автомобила продължавал да свири на кратки интервали. Автомобилът бил управляван от свидетеля Б. С., а до него седял пътникът обвиняемият К. Д.. Портиерът С. отворил вратата на павилиона, показал се и казал: „Слушам Ви!“. Обвиняемият К. Д. му казал: „Да ми вдигнете бариерата, аз живея тук!“. С. излязъл от павилиона, за да провери какъв е проблемът, при което обвиняемият слезъл от автомобила и му казал: „Аз живея в „И.“, ап. .. и ап. .., забравих си картата, ще ме пуснете ли?“. Тъй като пострадалият бил виждал и преди това обвиняемия при случая с връщането на загубените му документи, му отговорил, че го познавал и ще го пусне. Казал му: „Познавам Ви, ще вдигна бариерата, но не е нужно да свирите дълго с клаксона, късно е за живущите. С клаксон вечерта в 21.30 ч.! Не е „О, кей!““. След това с дистанционното вдигнал бариерата и автомобилът с двамата си пътници потеглил. Преминал през бариерата и спрял на десетина метра след нея. Обвиняемият Д. слезъл от него, а пострадалият тръгнал от павилиона си към него и го попитал: „Какво? Сега ли ще ми се отблагодарите, че Ви върнах документите преди една седмица?“. Обвиняемият си приближил до портиера и изненадващо му нанесъл много силен, професионален боксьорски удар с

юмрука на лявата си ръка в долната дясна половина на гръдния му кош. Този удар изкарал въздуха на пострадалия, който около 4-5 секунди не можел да си поема въздух и се привил. Обвиняемият му казал, че следващия път нямало да е само това, ако му прави забележки. Риторично запитал кой бил той, за да му прави забележки. Тогава С. чул гласа на Б. С. от колата: „К., остави го, да тръгваме!“. И с автомобила, управляван от Б. С., с обвиняемия К. Д. отпътували. С. се върнал в павилиона си и оттам звъннал на колегата си свидетеля Х. А., който трябвало да дойде и да го смени, и му разказал за инцидента. Тъй като чувствал силни болка в областта на ребрата вдясно, още същата вечер преди полунощ посетил УМБАЛСМ „П.“. Бил прегледан, направили му снимка, прегледали и корема му, но не му казали за счупвания. Специално за корема му казали, че нямало проблеми, за черния дроб - също и че нямало нищо страшно. На следващия ден той се почувствал много зле, бил с болки и посетил „Бърза помощ“ - П.. Там му направили отново снимка и се установило, че има счупено ребро. Докторът му казал, че счупено ребро не се лекува (не се гипсира), а трябвало да почива. Около седмица след инкриминирания случай свидетелят Б. С. отишъл в офиса на свидетелката Б. Г.. Казал й, че въпросното момче е бил негов племенник и че това, което е направил е било недопустимо. Тя го попитала какъв е бил проблемът и защо един млад човек, който е на двадесет и няколко години, удря възрастен 50-годишен човек, което не е нормално. Свидетелят Б. С. поискал от нея номера на мобилния телефон на пострадалия портиер, за да се извини или ако можел да помогне с нещо, защото случката също според него била абсурдна. Дословно заявил на свидетелката: „... това е недопустимо и неприемливо“. Впоследствие Г. разбрала, че обвиняемият работел в НСО и това много я възмутило. След тази среща свидетелят Б. С. позвънил на джиясета на пострадалия и му обяснил, че е взел номера му от офиса на фирмата. Попитал го може ли да го даде на племенника си, за да му позвъни. Пострадалият се съгласил да приеме обаждането като мислел, че обвиняемият ще му позвъни, за да му се извини и предложи помощ, но такова обаждане не последвало. Видеоапаратурата, която правила видеонаблюдение и на трите бариери и записвала, се намирала в павилиона на портиерите. Според правилата за вътрешния ред, портиерите нямали право да снемат или да изтриват записите, а с парола право да оперира и работи с апаратурата имал управителят на комплекс „М.“. Управителят на комплекса свалил на флашка видеото с инцидента и я дал на портиер, който я предал на пострадалия. С протокол за доброволно предаване С. лично предал флашката на полицаи в 06-то районно управление на МВР, когато го призовали да даде свидетелски показания по образуваното досъдебно производство.

Видно от заключението на назначената на досъдебното производство Комплексна тройна съдебно-медицинска експертиза, в резултат на нанесения от обвиняемия удар, на С. била причинена лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание – мекотъканна травма, без увреждания на подлежащи костни структури или вътрешни органи.

При тази фактическа обстановка съставът на Софийския военен съд е приел, че обвиняемият е осъществил от субективна и обективна страна състава на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 2 НК, тъй като около 21.30 часа на 04.08.2019 година, в гр. С., ул. „А. Н. Л.“, в жилищен комплекс „В.п.“, в близост до бариерата на вход/изход на комплекса, по хулигански подбуди причинил на К. К. С. лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание, без разстройство на здравето.

Военно-апелативният съд намира развитите в жалбата, в допълнителните изложения към нея и пред настоящия състав доводи за неоснователни.

Атакуваното решение е правилно и законосъобразно по следните съображения:

При разглеждането на делото по реда на глава 28 НПК не са допуснати нарушения на процесуалните правила. На досъдебното производство и на съдебното следствие пред основния съд са събрани всички възможни и необходими за установяване на обективната истина доказателства, които са обсъдени задълбочено, всестранно, обективно и точно от съда.

Първоинстанционният съд е изяснил напълно обстоятелствата по чл. 102, т. 1-3 НПК. Посочил е доказателствата, на които се е позовал при постановяването на решението си и е изложил обосновани доводи при разбора на доказателствената съвкупност, с което е изпълнил задълженията си по чл. 305, ал. 3 НПК. Събраните в хода на досъдебното производство и на съдебното следствие доказателства са еднопосочни, взаимодопълващи се, непротиворечиви, относими към предмета на доказване и потвърждават приетата фактическа обстановка. Те са дали възможност на съда правилно да оформи вътрешното си убеждение, отразено в мотивите, в които по убедителен начин е отговорил на въпросите по чл. 301, ал. 1, т.т. 1, 2, 3, 4, 11 и 12 НПК.

Приетата от съда фактическа обстановка с нищо не бе променена от дадените от обвиняемия по негово желание обяснения пред въззивния съд и се възприема изцяло от настоящия състав.

От събраните по делото гласни доказателства - показанията на свидетелите очевидци К. С. и Б. С.; обясненията на обвиняемия пред настоящия състав и заключенията на Видеотехническата и Видеотехническата и идентификационна експертизи, е безспорно установено, че на инкриминираните дата, час и място, С. като дежурен портиер, е вдигнал бариерата и управляваният от С. лек автомобил марка „Р.“, модел „К.“, сив на цвят, с рег. № .. ...., облепен с лепенки с надпис „Я.“, в който е пътувал и обвиняемият, е напуснал жилищния комплекс „В.п.“, спрял е на около десетина метра след бариерата, Д. е слезъл от автомобила и се приближил до

К. С.. Единствената разлика между твърденията на С. и обвиняемия от една страна и К. С. от друга, е че първите двама отричат К. Д. да е нанасял удар в долната дясна половина на гръдния кош или в друга част на тялото на С..

Неоснователен е доводът на адв. С., че основният съд е постановил решението си при изключително противоречива доказателствена съвкупност.

Правилно при постановяване на решението си съдът изцяло е дал вяра и се е позовал на показанията на пострадалия К. С.. При тяхната преценка настоящият състав се съобрази с обстоятелството, че показанията му като пострададал са едновременно източник на доказателства и средство за защита на накърнените му интереси, както и че особеното му положение в процеса може да го мотивира да бъде тенденциозен, недобросъвестен и необективен. Показанията му са последователни и логични и в тях той подробно и непротиворечиво описва фактическите обстоятелства. Макар и косвено, те се подкрепят от показанията на свидетелите Х. А., В. В., Р. В. и Б. Г., които не са преки очевидци на случая, но дават информация, получена от пострадалия след случая, а Г. и информация, получена от Б. С. при посещението му в офиса й. В подкрепа на показанията на С. са и приложените по делото писмени доказателства: от т. 2 ДП - завеР. копие на Амбулаторна книга - л. 53 -55; Лист за преглед на пациент от 04.08.2019 г. - л. 56; диск с образни изследвания на К. С. - л. 54; Протокол за доброволно предаване от 09.12.2020 г. - л. 58; болничен лист № Е 20197540066/08.08.2019 г. - л. 72; от т. 3 ДП - Заявление от 13.08. 2019 г. от К. С. - л. 10; СМУ № 175/13.08.2019 г. - л. 12-13; Трудов договор № 3/22.01.2018 г. - л. 25; писмо изх. № 1284/12.06.2020 г. - л. 42; Лист за преглед на пациент от 07.08.2019 г. - л. 43; завеР. копие на Амбулаторна книга - л. 43 – 46; 1 бр. CD –R 700 MB от направено рентгеново изследване - л. 47; от т. 5 ДП - Протокол за оглед на вещественно доказателство /ВД/ - л. 26-27; фотоалбум към протокола за оглед на ВД - л. 28-35; диск CD - R - л. 36; вещественото доказателство - Флаш памет с надпис .....080 - л.80; от т. 6 ДП - писмо с рег. 1521/26.08.2022 г. - л. 2; Копие на длъжностна характеристика на обвиняемия л. 4 - 9; служебна карта - л. 10; Копие на диплома за висше образование на обвиняемия - л. 62 - 63; заключенията на Видеотехническата, Видеотехническата и идентификационна /л. 64 – 68, т. 2 ДП/ и Комплексната тройна съдебно - медицинска експертизи /л. 68 – 80, т. 5 ДП/.

Свидетелят Х. А. пръв е отишъл на местопроизшествието около 15-20 минути след случилото се, видял е К. С., който се превивал от болка и който му разказал за случилото се. В следващите дни С. споделил и със свидетелите Р. В. и В. В. за нанесения му от обвиняемия удар. Свидетелят Х. А. още същата вечер е гледал записа от камерата, монтирана на павилиона на портиерите, а свидетелите В. В. и Б. Г. сторили това по – късно. Всеки от тях е категоричен, че на този запис е видял как на същата дата и място както твърди пострадалият С., мъж е слязъл от лек автомобил, отишъл и го е ударил, и след това си тръгнал. Пред съдебния състав свидетелят В. е дал подробни показания и добросъвестно е изложил всичко, което знае за случая.

А. пък е разпознал, че това е бил фирменият автомобил на Б. С., а лицето, нанесло удара на С., че е обвиняемият, когото познавал и който често посещавал С. в комплекса.

Показанията на тези свидетели относно действията на обвиняемия спрямо К. С. са производни доказателства и в НПК не съществува забрана за използването на такива доказателства. Те са логични, последователни, в синхрон с останалите доказателства по делото и подкрепят показанията на С.. В разпита си като свидетел на съдебното следствие Б. Г. е категорична, че през следващата седмица след случилото се, в офиса ѝ отишъл свидетелят Б. С.; укорил е постъпката на обвиняемия на 04.08.2019 г.; представил го пред нея като свой племенник и ѝ поискал номера на мобилния телефон на К. С., за да може племенникът му да му се извини и помогне с нещо, защото случката според него била абсурдна.

Правилно основният съд не е дал вяра на показанията на свидетеля Б. С., който също е присъствал на мястото и е очевидец на случилото се, в частта им, че К. Д. не е нанасял удар и не е влизал в каквото и да е съприкосновение с портиера С., както и в частта им, че не си спомнял след случая да е ходил при свидетелката Б. Г., да ѝ е искал номера на мобилния телефон на К. С. и в разговора с нея да е укорявал поведението на обвиняемия, както и пред нея да го е представял като свой племенник. Тези му показания категорично се опровергават от показанията на свидетелите К. С. и Б. Г., и от заключенията на Видеотехническата и Видеотехническата и идентификационна експертизи. С. е в близки приятелски отношения с обвиняемия, който преди това е работил в неговата фирма, и е очевиден стремежът му да помогне на Д..

В показанията си на съдебното следствие и на досъдебното производство - л. 26 – 27, т. 3 и л 3-5 ДП, /приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им в с.з./, пострадалият С. заявява, че известно време след случая получил обаждане от номер .....1 - номерът на Б. С., отразен в документите по делото. Човекът му се представил като Б. С., уведомил го, че е взел телефонния му номер от фирма „А.“ /в която работи Г./ и го попитал дали може да даде номера му на племенника си К. Д., за да му се обади и извини и по някакъв начин да го обезщети.

Настоящият състав не даде вяра и на обясненията на обвиняемия пред настоящия състав в частта, че не е нанасял удар на свидетеля К. С., тъй като те се опровергават от изброените на л. 8 и 9 от настоящите мотиви доказателства.

От обективна страна деянието е извършено с активно действие – нанасяне на силен, професионален боксьорски удар с юмрука на лявата ръка от обвиняемия К. Д. в долната дясна част на гръдния кош на К. С..

Правилно съдът е приел, че деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 НК. Обвиняемият, който е завършил

НСА, профил „С.“ и специалности „Бокс“ и „Мениджмънт на С.а“, много добре е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е неговите общественото-опасни последици и е искал тяхното настъпване.

Неоснователен е доводът на защитника на обвиняемия, че съдът неправилно е приел като годно доказателство доброволно предоставения от К. С. видеозапис на флашка и го е ценил поотделно и в съвкупност с останалите писмени и гласни доказателства.

За да се произнесе по този въпрос въззивният съд проследи хронологията на делото.

По повод подадено на 13.08.2019 г. от свидетеля К. С. Заявление до Началника на 06 РУ – СДВР, в управлението била образувана преписка № 230000 - 11809/13.08.2019 г. /пр. преп. 44855/2019 г. по описа на СРП/. С постановление на прокурор от СРП от 16.12.2019 г. /л. 4, т. 3 ДП/ е било образувано ДП № 230 ЗМК -2802/2019 г. по описа на 06 РУ – СДВР за това, че на 04.08.2019 г. около 21.30 ч. в гр. С., в комплекс „В.п.“, на ул. „А. Н. Л.“, е причинил лека телесна повреда на К. К. С., в качеството му на длъжностно лице, при изпълнение на служебните му задължения – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 1, вр. чл. 130, ал. 1 НК.

С постановление от 15.09.2020 г. К. Д. Д. е бил привлечен като обвиняем по чл. 131, ал. 1, т. 1, пр. 1, вр. чл. 130, ал. 1 НК /л. 7, т. 2 ДП/.

В хода на разследването по това дело пострадалият К. С. доброволно предал на 09.12.2020 г. на старши разследващ полицай В. Й. флаш памет „ДАТА“, с обозначение .....080, съдържаща 1 бр. „MP4“ файл с наименование „video6595876fe85a27e40bl61b0837dc4e5d-V, съдържащ черно бели видеоизображения без звук с индикации за камера „Camera01“, дата „04.08.2019 Sun“ и час от „21.28.04“ до „21.30.54“, за което бил съставен Протокол за доброволно предаване /л. 58, т. 2 ДП/.

С оглед разпоредбата на чл. 396, ал. 1, т. 1 НПК, с постановление от 27.06.2022 г. на прокурор от СРП, ДП № 230 ЗМК -2802/2019 г. /включително и посоченото по – горе веществено доказателство - флаш памет/, било изпратено по компетентност на ВОП – С. /л. 7 – 8, т. 1 ДП/, където с Постановление от 27.07.2022 г. на прокурор /л. 13 – 14, т. 1 ДП/ било прието за разследване и образувано ДП № 53-СЛ/2019 г. по описа на прокуратурата. В хода на това ДП са извършени всички останали процесуално - следствени действия и след приключването му същото е внесено в Софийския военен съд с предложение за освобождаване от наказателна отговорност и налагане на административно наказание на обвиняемия Д..

Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 3 НПК, при установената по законовия процесуален ред промяна в компетентността, всички действия по разследването по ДП № 230 ЗМК -2802/2019 г. по описа на 06 РУ – СДВР са запазили своята процесуална стойност и по ДП № 53-СЛ/2019 г. по описа на ВОП – С..

Настоящият състав споделя извода на основния съд, че приобщаването на вещественото доказателство Флаш памет „ДАТА“, с обозначение .....080, чрез доброволното му предаване с Протокол за доброволно предаване /л. 58, т. 2 ДП/ от пострадалия свидетел К. С. на 09.12.2020 г. на старши разследващ полицаи В. Й. в хода на ДП № 230 ЗМК 2802/2019 г. по описа на ОВ РУ СДВР, е извършено в съответствие с процесуалните правила и този Протокол за доброволно предаване е годно доказателствено средство за факта на прилагане на отразеното в него вещественото доказателство.

Съгласно нормите на НПК, веществените доказателства могат да бъдат приобщени чрез писмени доказателствени средства - протоколи за оглед, за претърсване или изземване; чрез веществени доказателствени средства като фотоснимки, диапозитиви, планове, схеми и др., а също така могат да бъдат представени и от свидетели или обвиняеми, като в такива случаи ръководещият процеса орган следва да постанови съответен акт, в който да отрази извършеното процесуално действие на прилагане. Доброволното предаване, макар да не е посочено изрично в чл. 136 НПК, практически съставлява действие по разследването, тъй като е осъществено в рамките на наказателното производство. НПК не предвижда изричен ред за съставянето на протокол за доброволно предаване, както и изискване за предварително разрешаване или последващо одобряване по съдебен ред на това действие, поради което за него са приложими общите правила по чл. 127 – 131 НПК. Приобщеното чрез посочения протокол за доброволно предаване доказателство представлява самостоятелен носител на информация, различен от самия протокол като вид доказателствено средство /в този смисъл виж Решение № 122/02.07.2019 г. по н.д. № 521/2019 г., III н.о. ВКС; Решение № 358/2009 г. I н.о. ВКС; Решение № 204/2010 г. I н.о. ВКС; Решение № 262/2013 г. II н.о. ВКС и др/.

В настоящия случай, приложеното чрез доброволно предаване по делото вещественото доказателство, е станало предмет на допълнителни изследвания в хода на последващите процесуално-следствени действия - назначените на досъдебното производство Видеотехническа и Видеотехническа и идентификационна експертизи, без да се накърни неговата идентичност.

Въззивният състав също счита, че видеозаписът от охранителната камера, монтирана на павилион за портиерите, находящ се на територията на комплекс „М.“ и възпроизведен на въпросната флаш памет, може да се използва при постановяване на съдебния акт. Този запис не е доказателствено средство, а вещественото доказателство. Съдебната практика на ВКС е непротиворечива, че случайно създадените фото-, видео-, кинозаписи и др., вкл. записите, създадени чрез предварително поставени на обществени места камери, които отразяват или съдържат информация за включените в предмета на доказване обстоятелства, е допустимо да бъдат ползвани в доказателствения процес с оглед способността им да допринесат за разкриването на обективната истина и не следва да се смесват със

съответните доказателствени средства, визирани в чл. 125, ал. 1 НПК. Видеозаписите от охранителната камера, монтирана на този павилион, не се правят без знанието на лицата, които посещават и живеят в комплекса; не се правят с цел преднамерено да се zlepостави някой и да бъде записан, а да са в помощ при опазване на обществения ред и за установяване авторството и вида на евентуално извършени противообществени прояви. Снимките от видеокамерите имат качество на предмети, които носят върху себе си следи от местопрестъплението, поради което са веществени доказателства по смисъла на чл. 109, ал. 1 НПК, с всички произтичащи от това последици, ако чрез процесуални способности, вкл. и по експертен път, не се установи манипулация върху тях. /в тази насока Решение № 390/2009 по н.д. № 393/2009 г. II н.о. ВКС; Решение № 206/15.01.2019 г. по н.д. № 913/2018 г. III н.о. ВКС и др./. Флаш паметта по настоящото дело съдържа видеофайлове със снимки от нощта на извършване на инкриминираното деяние и в контекста на гореизложеното се явява годно доказателство по смисъла на чл. 109 НПК.

Видеотехническата и Видеотехническата и идентификационна експертизи са приобщени законосъобразно към доказателствения материал в съдебно заседание от основния съд. И двете еднакво по същество описват видеозаписа на инкриминирания случай, съдържащ се във флаш паметта, както и липсата на манипулации върху записаната върху нея информация. Според индикациите, в 21.29.15 часа на 04.08.2019 година до другата спусната охранителна бариера спира лек автомобил, характерно за който е наличието на тъмни надписи в областта на предна лява врата, комби, сив на цвят, наподобяващ по външни белези на марка „Р.“, модел „К.“. В 21.29.47 часа охранителната бариера се вдига, след което в обсега и до другата охранителна бариера влиза лице от видим мъжки пол, вероятно е служител, тъй като на нивото на гърдите се наблюдава светъл обект наподобяващ на бадж. Обуто е с тъмни обувки със светли кантове, облечено с тъмни панталони и фланела с къс ръкав на светли и тъмни райета. Автомобилът потегля напред, спира, след което от предната му дясна страна излиза лице от видим мъжки пол. Същото е с къса тъмна коса, обуто с тъмни обувки със светли кантове, облечено с тъмни къси панталони, със светло петно/емблема, която не може да се конкретизира, тъмна фланела с дълъг ръкав, като предната ѝ част на нивото на гърдите е светла, с черно-бяла апликация, която също не може да бъде конкретизирана. Същият се насочва към служителя, застава пред него, след което с лявата си ръка му нанася удар в областта на гърдите, вследствие на което служителят преминава назад приведен и поставяйки ръцете си в областта на гърдите си. Изправя се, вероятно между лицата протича комуникация, след което служителят се навежда и прикляква, а другото лице стои и гледа в него. Служителят се оттегля с поставена ръка на нивото на гърдите и излиза от обсега. Другото лице също се оттегля, насочва се към автомобила, влиза от предната му дясна страна, след което автомобила потегля и излиза от обсега.

Към всяка от експертизите са приложени свалени на хартиен носител

снимки, които приложения са неразделна част от тях, съответно по л. 65 – 68, т. 2 и л. 69 - 79, т. 5 ДП. Експертизите са изготвени от компетентни вещи лица и се основават на видеозапис, който по надлежен процесуален ред е приобщен към доказателствената съвкупност по делото /както вече бе посочено - с Протокол за доброволно предаване от пострадалия на разследващия полицаи - л 58, т. 2 ДП/. Независимо от заключенията, че „... изображенията на заснетото лице, нанасящо удара, са негодни за лицево идентификационно изследване...“, съдържанието на информацията категорично подкрепя показанията на свидетеля К. С. за развитието на събитията там между 21.29.15 и 21.29.47 часа на 04.08.2019 година и че лицето, което му нанася юмручен удар в близост до спуснатата охранителна бариера е именно обвиняемият, когото той е познавал.

Всички доказателства в своята съвкупност водят настоящия съдебен състав до категоричния извод, че извършителят на престъплението е именно обвиняемият. Причинната връзка между нанесения от него удар и настъпилия съставомерен резултат е пряка и непрекъсната. Механизмът на причиняването на леката телесна повреда е посочен от вещите лица, изготвили Комплексната тройна съдебно медицинска експертиза /т. 5, л. 42 - 47 ДП/. Той се базира на доказателствата по делото, показанията на пострадалия от досъдебното и съдебното производство и медицинската документация по случая. Основният съд правилно е кредитирал това заключение, че се касае за мекотъкнна травма, без увреждане на подлежащи костни структури или вътрешни органи, получена от К. С. в резултат на еднократния юмручен удар, нанесен му от обвиняемия в долната дясна част на гръдния кош и че тази травма му е причинила болка и страдание по смисъла на чл. 130, ал. 2 НК, а не заключението на Съдебномедицинската експертиза по писмени данни /т. 3, л. 50 - л. 55 ДП/ - че се касае за наранявания, причинили на С. временно разстройство на здравето, неопасно за живота по смисъла на чл. 130, ал. 1 НК. Трите вещи лица, изготвили Комплексната тройна съдебномедицинска експертиза, са компетентни специалисти, а доктор Р. е специалист по образна диагностика, повторно са разглеждали представените дискове със записани образни изследвания на тях и не са установили данни за фрактури на ребра на С..

Настоящият състав намира, че основният съд законосъобразно е приел, че с деянието си обвиняемия е осъществил от субективна и обективна страна състава на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 2 НК, поради което е неоснователно твърдението на защитата, че фактологията по делото показва, че деянието е извършено без „хулигански подбуди“.

Практиката на ВС и на ВКС на РБ относно признака "хулигански подбуди" е константна, че отговорността на дееца бележи този квалифициращ признак на деянието, когато телесната повреда е предшествана или

съпроводена от хулигански действия, които са подтикнали дееца да я причини или когато е извършено по мотиви, изразяващи явно неуважение към обществото, пренебрежение към правилата на общежитието и телесната неприкосновеност. Когато липсва личен мотив за причиняване на телесна повреда, а основният, доминиращият мотив на дееца е чрез това деяние да покаже явно неуважение към обществото, да се демонстрира грубо незачитане на установените обществени отношения и ценности, чрез нанасяне на телесна повреда, тогава последната е извършена по "хулигански подбуди" по смисъла на чл. 131, ал. 1, т.12 НК.

Като елемент от състава на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 НК „хулиганските подбуди“ се изразяват в стремеж у виновния към открито пренебрегване на обществения порядък, в прояви на явно неуважение към обществото, в извършване на действия, съпроводени с изключителен цинизъм и дързост, като при самият процес на причиняване на телесна повреда деецът цели да покаже себе си, да смае, да впечатли другите хора. Извършеното от обвиняемия действие по нанасянето на удар с юмрук в областта на долната дясна част на гръдния кош на К. С. съдържа в себе си характеризиращите това престъпление елементи както от обективна, така и от субективна страна. В конкретния случай обвиняемият е предприел нападение срещу пострадалия, без да е бил поставен в състояние, което да е налагало да се отбранява или да е бил провокиран от нападнатия по какъвто и да е начин. Нарушаването телесната неприкосновеност на С. е извършено с бруталност и безцеремонност в близост до жилищни блокове и то след продължително свирене с клаксона на автомобила от свидетеля Б. С.; от лице с боксьорски умения на публично място, предполагащо неопределен кръг лица, на които може да стане достояние поведението на обвиняемия. Извършените от обвиняемия действия са непристойни, нарушават грубо определените норми на поведение и установения обществен ред. От установените по делото факти е безспорно, че липсват предходни взаимоотношения на обвиняемия с пострадалия и личен мотив за физическото посегателство. Доминиращият мотив на Д. е чрез това деяние да покаже безнаказаност и пренебрежение към установените правила, закрилящи добрите нрави в обществото, телесната неприкосновеност, честта и достойнството на пострадалия С. /виж Решение № 513/03.12.2013 г. по н.д. № 1850/2013 г. 2 н.о. ВКС; Решение № 65/08.03.2010 г. по н.д. № 718/2009 г. 1 н.о. ВКС; Решение № 96/26.02.2013 г.

по н.д. № 1/2013 г. 3 н.о. ВКС; Решение № 136/18.04.2023 г. по н.д. 183/2023 г. 1 н.о. ВКС и др./.

Неоснователно е възражението на защитника на обвиняемия, че дори и да се приеме, че обвиняемият е извършил деянието, в което е обвинен, то не е престъпление, а хулиганска проява, която се преследва по УБДХ.

Съгласно чл. 1, ал. 3 УБДХ „дребно хулиганство“ по смисъла на този указ е непристойна проява, изразена в употреба на ругатни, псувни или други неприлични изрази на публично място пред повече хора, в оскърбително отношение и държане към гражданите, към органите на властта или на обществеността или в скарване, сбиване или други подобни действия, с които се нарушава общественият ред и спокойствие, но поради своята по-ниска степен на обществена опасност не представлява престъпление по чл. 325 НК.

Съгласно Решение № 2/29.06.1974 г. по н.д. 4/74 г. на ППлВС, разграничителните критерии между дребното хулиганство и престъплението хулиганство се изразяват в степента на обществената опасност на деянията, посочени в чл. 1, ал. 3 от УБДХ и в чл. 325 НК, като дребното хулиганство е административно нарушение с по – ниска обществена опасност. Разграничението трябва да се извършва на основата на конкретна оценка на всяко деяние, на обективните и субективни признаци с оглед неговата обществена опасност.

Въззивният състав намира, че деянието на обвиняемия не е „дребно хулиганство“ по см. на чл. 1, ал. 3 от УБДХ, тъй като е с висока обществена опасност - извършено е в непосредствена близост до жилищни блокове от жилищния комплекс; предшествано е от продължителното свирене с клаксона на автомобила на свидетеля С.; случаят е станал достояние на работещи в няколко фирми, обслужващи с охрана и поддръжка двата жилищни комплекса; съгласно Длъжностната си характеристика на служител на НСО „с. по о.“ обвиняемият е бил длъжен „да има поведение, което не накърнява престижа на НСО не само при изпълнение на служебните си задължения, но и в своя обществен и личен живот – т. 12, б. “д“ /л. 4- 9, т .6 ДП/.

От показанията на пострадалия К. С., на които основният и въззивният съд дават пълна вяра, безспорно се установи, че именно обвиняемият е лицето, което му е нанесло инкриминирания удар и което лице той много добре е познавал визуално от случая, при който му е върнал банков договор с името на обвиняемия и телефон пред входа на блока, в който живеел Б. С. и от многобройните посещения на Д. на свидетеля Б. С. преди това в комплекса. Дали Д. е племенник на свидетеля С. или не, дали С. или друг от свидетелите е смятал, че му е такъв, е без значение. Тук отново следва да се отбележат и

показанията на свидетелката Г., че именно от Б. С. е узнала, че обвиняемият му е племенник при посещенията му след случая в офиса ѝ. Нормално е след това изявление на С. тя да е споделила този факт с други служители от фирмите, поддържащи и охраняващи двата жилищни комплекса и някои от тях да заявяват, че Д. е племенник на С..

Настоящият състав намира, че е без значение за вината на обвиняемия обстоятелството, че С. не е съобщил веднага за случилото се в полицията за издирване и задържане на лицето, нанесло му удара, след като го е познал, а го е направил три - четири дни по - късно с подаване на жалба. Отговор на това възражение са показанията на С. на л. 34-гръб – л. 35 от анд № 51/22 г. по описа на Софийския военен съд в с.з. от 15.08.2023 г., в които той добросъвестно обяснява: „...Полицията не я уведомих, защото не сметнах, че трябва да я уведомя, тъй като те си заминаха, а аз познавам хората с които се случи инцидента. Щеше да мине и време, а аз исках по – бързо да отида до болницата, да не губя време, тъй като не бях добре. Не можех да чакам, защото ме болеше. Това е причината...“. С. е подал „Заявление“-то до 06 РУ - СДВР на 13.08.2019 г. след повторния му преглед и извършеното рентгеново изследване на 07.08.2019 г. в спешното отделение при МБАЛ „Р. А.“ АД гр. П., когато било установено счупване на десето ребро вдясно и веднага след като на 13.08.2019 г. е получил СМУ № 175/13.08.2019 г. /л. 12, т. 3 ДП/, издадено от съдебен лекар в П., без което СМУ в полицията не са му приемали заявлението.

Съдебната практика на ВКС, касаеща престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 НК е многобройна и разнообразна. Цитираната от адвокат С. такава в пледоарията му по анд № 51/2023 г. се отнася до различни по вид случаи и е неотнормативна към настоящия случай.

Въззивният съд намира, че за предмета на доказване няма значение обстоятелството, че флаш паметта със сваления на нея видеозапис от камерата на павилиона на портиерите е представена от свидетеля К. С. на 09.12.2020 г. в хода на ДП № 230 ЗМК -2802/2019 г. по описа на 06 РУ – СДВР и че не е установено кога и от кого е свален този видеозапис от хард диска на камерата. От заключенията на двете експертизи е безспорно установено, че видеозаписът на тази флаш памет не е манипулиран и касае точно мястото на инкриминираното деяние и времеви интервал от свиренето с клаксона на автомобила на свидетеля С. пред бариерата за изход на комплекс „В.п.“, вдигането на бариерата от К. С., преминаването на автомобила, спирането му на около 10 метра след бариерата, слизането на обвиняемия от предна дясна врата, приближаването му до С., нанасянето на удара с лявата ръка и веднага след това отпътуването на автомобила.

Без значение е и какво се е случило на въпросното място часове преди или след деянието на обвиняемия, тъй като тези периоди не касаят предмета на доказване.

Не е вярно твърдението на защитника, че на флаш паметта в хода на досъдебното производство не е извършен оглед и не са направени фотоснимки. На л. 26 - 27, т. 5 ДП е приложен Протокол за оглед на вещественото доказателство, който е извършен от военен следовател в присъствието на две поемни лица и двама специалисти – технически помощници. В него прецизно, точно и ясно е описано къде и в какво състояние е било вещественото доказателство преди огледа. Файлът от флаш паметта е бил копиран на CD - R, приложен на л. 36, т. 5 ДП; изготвен е и фотоалбум /л. 28-35, т. 5 ДП/. От горното следва, че огледът е извършен в съответствие с изискванията на чл. 156 НПК, където не е указан срок за извършването му.

Наложеното наказание на обвиняемия наказание „Глоба“ в размер на 1000 лв. е в рамките на предвидените от закона предели. При определяне на размера й основният съд е приел, че липсват отегчаващи отговорността обстоятелства. Пропуснал е обаче да отчете, че деянието е извършено в непосредствена близост до жилищни блокове от комплекса, като след продължителното свирене с клаксона на автомобила от свидетеля С. неминуемо по терасите са излезли живущи като някои вероятно са станали очевидци на случилото се; случаят и служебното качество на обвиняемия – служител на НСО, са станали достояние на много служители, работещи в няколко фирми, обслужващи с охрана и поддръжка двата жилищни комплекса; съгласно Длъжностната си характеристика на служител на НСО „с. по о.“ обвиняемият е бил длъжен „да има поведение, което не накърнява престижа на НСО не само при изпълнение на служебните си задължения, но и в своя обществен и личен живот – т. 12, б.“д“ /л. 4- 9, т .6 ДП/.

При правилната преценка на съотношение между смекчаващите и отегчаващите обстоятелства размерът на определената „Глоба“ се явява прекомерно нисък за извършеното деяние, но поради липса на протест въззивният съд не може да увеличи размера на „Глоба“ - та.

С оглед постановеното решение, основният съд правилно на основание чл. 189, ал. 3 НПК е осъдил обвиняемия бивш мл. серж. К. Д. да заплати в полза на държавата, по сметка на ВОП-С., съдебно-деловодните разноски в размер на 1076.39 /хиляда седемдесет и шест и 0.39 ст./ лева, както и 5 /пет/ лева ДТ за служебно издаване на изпълнителен лист, а в полза на държавата, по сметка на 06 РУ на МВР-СДВР съдебно-деловодните разноски в размер на 286.86 /двеста осемдесет и шест и 0.86 ст./ лева, както и 5 /пет/ лева ДТ за служебно издаване на изпълнителен лист.

Съдът законосъобразно е постановил приложеното по делото вещественото доказателство - флаш памет, да се върне на собственика след влизане на решението в сила.

При извършената служебна проверка, настоящата инстанция намери, че при разглеждане на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване правата на

страните и че липсват основания за отменяне или изменяне на решението, поради което същото следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2/25.08.2023 г. по анд № 51/2023 г. по описа на Софийския военен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____